

вичъ е много сдържанъ въ изображаването грозотията и ужаса на боя.

Само нѣколко съпоставки, въ които виждаме известни прилики.

Wstał, pódniósł dłoń i zwinął w kłębek długie palce,
i z góry tak uderzył w grzbiet Rosyjanina,
że twarz jego i skroń wbił w zamek karabina.

... И тамъ замахналъ, завъртѣ
и пѣргавий феллахъ по темето халоса —
и острия топоръ главата кждрокоса
на черния юнакъ разсѣкълъ, се заби
чакъ до грѣбнака му...

Chrzyciel schyla się, chwyta karabin za rurę
I wijąc jak kropidłem, podnosi go w gore
robi młynka, dwóch zaraz szergowych zwala,
po ramionach i w głowę ugađza kaprala.

И пушката извилъ
наопаки, бухти кого де свари Влаха.
И сабя кривица Страшила вий и маха...

Разбира се, че и тукъ може да се констатира само известно подобие въ метода на изображаване боевитѣ сцени — въ нѣколко типични ситуации, които Славейковъ охотно повтаря.

Едно е особено характерно и за дветѣ творения: боевитѣ картини сж дадени презъ призмата на едно силно патриотично чувство. Тукъ не може да става дума за онова високо обективно отношение къмъ боя, каквото е дадено въ „Война и миръ“, гдето, редомъ съ широкитѣ живописни табла на боя, гениално е представена и неговата сложна психология. И Мицкѣевичъ и Славейковъ сж твърде елементарни въ своитѣ изображения — тѣ следватъ